

ARA!!

ORGAN CENTRAL DE LES J. E. R. E. C.

Joventut!! Endavant per Catalunya

ARA!! saluda cordialment als Delegats al Ple de la Fe- deració de Barcelona-Ciutat

EDITORIAL

Avui té lloc a la ciutat de Barcelona un dels plens comarcals més interessants i més trascendents dins la vida de l'organització. La Federació Comarcal de Barcelona-Ciutat de les J. E. R. E. C. establirà avui, una pauta del que ha d'ésser l'organització futura i, conjuntament amb això, elegirà uns companys que són, que seran, els que han de donar el màxim de rendiment i els que han de portar l'organització de Barcelona-Ciutat, al seu màxim de prestigi i a les glòries realitzades d'un futur immediat.

Cal, però, que tots els delegats es capacitin profundament de la responsabilitat històrica que aquesta elecció comporta i donguin, a aquesta elecció, tot el caràcter simbòlic que ha de representar el fet que uns companys, que han d'ésser els millors, vagin als llocs més alts de l'organització, i actuïn amb plena responsabilitat i autoritat, en totes les qüestions i en tots els moments que puguin presentar-se.

Som demòcrates per excel·lència. Som liberals en extrem.

Però som també, volem ésser, disciplinats fins al límit més llunyà.

Som nacionalistes intransigents. Som obreristes avançats.

Volem que els postulats que informen la nostra actuació, i la del Partit, puguin portar-se a la pràctica amb la màxima rapidesa i amb una realitat plena i responsable.

I per això és pel que creiem que cal un màxim de disciplina i cal un màxim d'autoritat dins l'organització.

Una democràcia perfecta, una democràcia el més àmplia possible per a l'elecció dels companys que han d'ocupar els llocs rectors de l'organització.

Però, una vegada elegits, res ni ningú, ha de poguer-se oposar al desenvolupament de la seva tasca, ni res ni ningú ha de poguer mediatitzar, en una o altra forma, la seva actuació.

D'acord amb el pla de treball aprovat per la Federació de Barcelona-Ciutat, la nova estructuració marca una pauta magnífica dins la nostra organització.

Cal, però, que aquesta tasca, que aquesta nova estructuració s'apliqui completament i tingui l'eficàcia que ha de tenir en tota organització democràtica, en tota organització nacionalista, en tota organització obrerista. És a dir: Democràcia completa, examen a fons de tots els problemes en els plens comarcals periòdics.

Tota l'autoritat, però, tota la responsabilitat, per als components del Comitè Executiu durant el temps que duri la seva missió.

Això que acabem d'exposar representa un canvi absolut en l'estructura de la nostra organització. El canvi aquest caldria, però, que fos portat a la pràctica arreu de Catalunya, perquè d'aquesta manera seria quan es podria, de l'organització, treure el màxim de profit i fer que els militants donguessin el rendiment necessari.

Catalunya necessita una actuació enèrgica; necessita una actuació decidida i necessita una organització potent i disciplinada que defensi, íntegrament, els principis de nacionalisme intransigent i, conjuminant-la en un obrerisme avançat, tot i portant a la pràctica una democràcia perfecta, possibilitat, el dia de demà, a l'acabament de la guerra, l'establiment d'una societat políticament lliure, socialment avançada, espiritualment gloriosa i econòmicament pròspera.

Les J. E. R. E. C. han de tenir en aquesta tasca profunda i dura una de les missions principals.

Hem d'ésser nosaltres, els elements integrants de les J. E. R. E. C., els que amb una actuació ferma i decidida, sense escatimar sacrificis ni mirar dificultats portem a l'ànim de tot el poble de Catalunya, la necessitat d'una actuació política potent, la necessitat de la incorporació als rengles del nacionalisme intransigent i de l'obrerisme avançat de tota la massa jovevolva, de tot el poble de Catalunya en general.

Aquesta tasca l'ha de portar a terme el Secretariat general de les Joventuts. Però, perquè això sigui possible, cal que el Secretariat que avui serà elegit en el Ple de Barcelona-Ciutat, col·labori i ajudi íntensament al Secretariat general, en aquesta tasca tremenda, en aquesta tasca gairebé insuperable, d'establir una organització potent, d'establir una joventut que respongui sempre, i en tots moments, a l'ideari de Francesc Macià i a les consignes, als postulats de Lluís Companys.

Els delegats, els companys estimadíssims que hi assistiran, cal que es capacitin plenament de la responsabilitat que recau damunt d'ells en aquesta sessió històrica.

(Continua a la pàg. 2)

DE CARA AL PLE

Noves orientacions

per J. SERRA I GASULLA

Les J. E. R. E. C. de Barcelona-Ciutat s'apleguen novament a l'entorn d'un Ple per tal d'estructurar les bases de la seva nova orientació. Una d'elles està dedicada a la política econòmica i fiscal, i creiem que degut a la seva bona orientació lliurarà a les joventuts nacionalistes d'esquerra de les vaguetats i indeterminació de sempre respecte a un problema tan trascendental.

Aquestes bases demostren que els nacionalistes d'esquerra comprenen que, en la vida de la nostra societat, l'essencial és la seva estructuració econòmica, i que l'organització política, simple, cristianització formal, no és altra cosa que la cristianització d'aquella. Volem una Catalunya democràtica, els principis econòmics de la qual no es fonamentin sobre els privilegis engendrats de la més intolerable desigualtat social.

Hem dit i repetit infinitament de vegades que som liberals i demòcrates, però cal que fixem unes normes socials que responguin a aquests postulats, perquè mentre l'actual estructura permaneixi inalterable cap Govern autènticament democràtic serà viable. En les bases que comentem diem que aspirem a aconseguir la transformació econòmica del país a través del acreixement general de la riquesa i de l'elevació del nivell de vida social. Això vol dir que ens posem a atacar de veritat la iniquitat de que una reduïda minoria pugui viure

sense treballar, en tant que la majoria treballa sense viure humanament. Hem de comprendre l'apremiant necessitat que tenim de determinar-nos a marcar una posició que eviti el nostre desplaçament de la lluita que avui té plantejada la humanitat, com els hi ve succeint, a tot el món, als Partits similars al nostre que es veuen, a la fi, absorbits per descarades Dictadures d'un o altre color.

Com ens proposem aconseguir la transformació econòmica del país? Per mitjà de l'impost. Una reforma tributària ben orientada promouria amb tota seguretat la més profunda transformació econòmica en el justicier sentit de millorar la situació de les classes treballadores, impulsaria la producció de riquesa i aixecaria el nivell de vida. Un impost sobre el valor de la terra no es en proporció a l'ús que s'en faci d'ella, sinó en proporció al seu valor. Seria un impost, no sobre l'ús o millores de la terra, sinó sobre la propietat de la terra, prenent el que d'una altra manera aniria al propietari, com a propietari, i no com a usuari, de la terra.

De l'impost sobre el valor de la terra seria exclut tot el valor creat per l'ús o millores degudes a l'individu, i únicament seria pres en consideració el valor adscrit a la terra a causa de la població, les millores públiques, etc. Així, el pagès no hauria de pagar més tributs que l'especulador que reté sense treballar un

igual tros de terra, i l'home que en un solar urbà aixequés un edifici valuós no seria gravat més que l'home que reté un solar, igual però vacant.

L'impost sobre el valor de la terra, en una paraula, aridaria als homes a contribuir a les rendes públiques, no en proporció al que produeixen, sinó en proporció al valor de les oportunitats naturals que poseeixen. Els obligaria a pagar exactament el mateix per retindre ociosa la terra que per usar-la en el seu gran màxim.

L'impost sobre el valor de la terra, per consegüent:

1. Trauria la càrrega dels tributs a les comarques agrícoles, on la terra té poc o cap valor, apart de les seves millores, i ho portaria a les ciutats, on la terra aconsegueix un valor de desenes de milions per quilòmetre quadrat.

2. Faria innecessària la multiplicitat actual de tributs i la legió de recaptadors, simplificant l'administració i reduint molt el seu cost.

3. Suprimiria els impostos que recauen sobre les millores, edificacions, màquines, queviures, vestits, etc. Deixaria a tots lliures d'aplicar el treball o invertir el capital en la producció o el comerç, sense multes o restriccions, i deixaria a cadascú el ple producte del seu esforç manual o intel·lectual.

Per altra part pendria per a fins públics

(Passa a la pàgina 4)



TEROL, PER LA REPÚBLICA!

La nostra joventut, que lluita
per la llibertat dels pobles

En el Ple de demà, les J. E. R. E. C. han de fer-se ressó dels problemes que té plantejats la nostra Pàtria, i estudiar-ne les solucions

Els nostres Reportatges

Què és la "Unió de Menestrals i Professionals de Catalunya"?

...Acceptem tot el què de bo adaptable al nostre poble hagi sorgit a la llum. ...Estimem massa a Catalunya per caure en l'error de creure que la marxa ascendent de l'economia nostra pugui tancar-se en uns punts programàtics...

Què és la jove entitat?

A títol d'informació em visitat els dirigents de la "Unió de Menestrals i Professionals de Catalunya" per què ens expliquessin les concepcions directrius de la mateixa, el seu pensament davant dels problemes econòmics de l'hora present i els seus projectes com a entitat representativa d'una tan gran part del poble català com és la nostra Menestralia.

— L'origen d'ella?
— Veureu, va ésser la coincidència d'uns quants industrials i homes de professions lliberals en la necessitat de crear un baluart de defensa de les essències econòmiques del nostre poble, com és: la llibertat d'iniciativa, el dret a gaudir el fruit del propi esforç, la lliure expansió del esperit d'emancipació total del individu per mitjans econòmics sorgits d'ell mateix, el dret a trasar el pla de desenvolupament de la seva activitat, sense enmetllaise a enquadraments exòtics i rennyats amb la seva psicologia, la necessitat de salvar i orientar la base econòmica de la nostra terra, que es sens dupte la menestralia.

— La seva característica?
— Eminentment i exclusiva econòmica, encara que — i més avui, la economia és la palanca que mou els factors polítics, als desplaça, o els sosté — ens absindrem de fer política, sense però rebutjar, influint i tot, per a tindre la deguda representació en els organismes adhiants en els que portarem solucions en els problemes de l'hora.

— Quina es donç, en economia l'orientació de la Societat i com engegà els seus problemes?
A la nostra manera de veure, a la llum del nostre amor a Catalunya — llegeixis, al poble català, al major benestar d'aquest poble — tenint en compte la seva manera d'ésser, el ser tarannà, creiem sincerament, que sense fer tant enrenou' ni tants estralls podia endagar-se d'una manera justa i salvant els furs d'aquesta psicologia nostra. Però com aquí, no és l'oportunitat, ni l'espai ens permet determinar, ni es assumepte que

llegislar-se pugui d'una fàisió general — sinó que amb amor, s'ha d'anar estudiant cada problema per sí, tinguent en compte, les variants de cada ofici, indústria, comerç o professió, veurer les possibilitats de millorament de tots els seus components, sense que aquest sigui ruïnós pel sector en qüestió, tenint en compte les exigències de la concurrència en mercar, cercant l'estímul en la qualitat i quantitat de la producció, etc., etc. — sols puc posar a la consideració dels lectors d'ARA una idea clara i precisa, d'una manera genèrica i objectiva de com la Unió percebeix el problema social. Vos diré, que acceptem tot el que de bo adaptable al nostre poble hagi sorgit a la llum i representi un més just ordre social, defugint encaixonaments exòtics i programes rígids. Vegeu: La nostra primera Assemblea de Delegats d'Entitats federades a la Unió celebrada el prop passat desembre, entre altres conclusions aprovà aquesta: Precisa la màxima llibertat d'iniciativa en un ordre que impossibiliti el lucre sobre l'esforç d'altre, per contra, fer d'aquest altre, el seu col·laborador i cooperant, superant per mitjà d'un ben entès i just col·laboracionisme l'aforsisme de Rousseau: «L'home és el llop del home».

No tenim programa, en el sentit rígid de la paraula, sabem on anem i on volem arribar, però estinem massa el nostre país, per a caure en l'error de creure que la marxa ascendent de la seva economia, pugui cloure's en uns punts programàtics, preconcebuts i inflexibles. Tota la legislació social de base doctrinària xoca amb la realitat de la vida.

No volem engrillonar la vida a una idea. Aspiram a guiar la vida, sota el signe d'un estel, ¿quin? — La prosperitat viscuda amb llibertat i justícia. Sobre el cos viu de la nostra economia, actuarem amb tots els respectes. Sabem que si volem una floreixent economia, equitativament repartida, és precis no castigar-la. Millor dit: si volem augmentar el nombre de comensals en el banquet de la vida, és precis no depauperar riquesa, sinó incrementar-la.

Acceptem la tutela i control del Estat, mai la seva absorció. Entenem, que la missió i funció del Estat, és la de Previsió, primordialment en Segurs Socials, la d'Arbitratge, assessorat per organismes competents. Per cloure la vostra pregunta us diem: adaptarem sempre la nostra actuació a la realitat i possibilitat del moment, d'acord amb els principis bàsics i conclusions aprovades per la Unió de Menestrals i Professionals de Catalunya.

— Podríem contestar a vostra darrera

pregunta amb els mots principals de la primera, però hi afegirem quelcom.

Som ambiciosos per nostra Catalunya, pel poble que és carn viva d'ella.

La nostra finalitat serà el major bé de la nostra pàtria.

Donar-li un suport, que sigui fidel exponent de la nostra ideosinèrasi.

Muntar els camins per on camini, sense sotracs, la nova Catalunya. Crear l'organisme rector de la nostra economia, en el seu triple aspecte. Social, de Producció i de Foment.

Creiem haver aconseguit els propòsits de fer saber als lectors d'ARA les característiques que donen una personalitat tan pròpia a l'Unió de Menestrals i Professionals de Catalunya».

Ens acomiadem d'ells agraint llur amabilitat i desitjant a l'Unió la marxa ascendent que per les seves finalitats és mereix.

E. E.

El triomf de la Unió de Rabassaires als Sindicats Agrícoles, es el triomf del seny Català enfront les teories exòtiques

JOVENTUTS FEMENINES

La incultura, el darrer enemic del poble

per LLUM VALLS

El resultat immediat de les revolucions o reaccions del treballador contra el seu opressor, és un sentiment d'aversió contra tot allò que sense produir un benefici material necessita ésser cultivat amb constància i cura.

Podríem anar a cercar l'origen d'aquest sentiment en el motiu de què al poble, fins el moment del seu desvetllament, li han estat closes les portes de la cultura. Inútilment s'ha debatut ell, per intentar veure més enllà de l'embrutament en el que l'havia enfonsat el tirà, valent-se de la força.

L'excés de treball, l'aliment insuficient i el fanatisme que se li havia inculcat eren gruixudes cadenes que el lligaven a la seva condició misèria. I quan, en el seu moment de lucidesa s'ha vist suficientment fort per aixecar-se contra el dominador, ha sentit un odi invencible per tot allò que procedint o semblant procedir de la casta enfonsada li ha estat a ell prohibit. S'explica, així, d'una manera comprensible, la destrucció de tantes bel·leses artístiques que el poble no ha sabut veure, sinó com a representants del seu enemic.

Pot ésser degut, però, a l'afany que ha sentit d'organitzar-se i de prescindir de tot allò que tingués una aparença inútil.

Però un i altre motiu són equivocats. La cultura no pot ésser rebutjada en cap de les seves manifestacions, car d'ella depèn el millorament moral de l'home. I perquè la vida d'un poble aconsegueixi un estat de felicitat tan relatiu com la imperfecció del món ho permeti, cal obtenir aquest grau de perfecció moral que es tradueix per la

comprensió del germà, la bondat i la rectitud.

Es el poble, precisament, el que ha d'implantar la veritable cultura.

A ell li correspon destinar l'intel·lectualitat pedant i ridícula personificada per la menyspreable casta, anomenada privilegiada, que s'arrossega, víctima de les seves passions, de la intel·ligència sana i lliure de prejudicis que sense estar plena de fórmules i tecnicismes és molt millor perquè coneix la humanitat, que és la màquina de construcció més difícil i la que exigeix d'una manera més apremiant un perfeccionament.

I si en el poble hi ha algú capaç de realitzar aquesta obra portentosa, és la joventut.

Ja és hora de què compregui el seu trist estat i que vençut un enemic, empregui la lluita contra un altre molt més poderós que encara el domina, perquè si no el fa obeir a bastonades i no el subjecta amb cadenes, regna en la seva intel·ligència, impossibilitant-lo per la defensa. Cal que compregui que no és hora de fruir un triomf relatiu perquè li queda la tasca més àrdua per a realitzar.

Ha de tenir la força de voluntat de dominar-se i no reposar fins aconseguir la formació del seu caràcter definitiu: el del ciutadà conscient, responsable i íntegre, capaç de dirigir els seus propis destins.

Ha de menysprear-se, en resum, la civilització per la cultura.

El problema de l'adaptació professional de la dona

Per LLUM VALLS

Un nou decret tot just publicat ara, mobilitza tots els homes desde els divuit als cinquanta anys.

Entretant, aquest problema capital, que hauria tingut que constituir-se en una preocupació constant per les dones continua éssent considerat superficialment.

L'adaptació professional de la dona — podem assegurar-ho — és àdhuc motiu de crítiques malevolos i d'un atac amb tota regla per part d'unes presumpcs feministes.

Es completament contraproduent aquesta propaganda.

En nüg de la gravetat del moment, quan veiem els nostres homes arrebassats per la guerra cruel, que el feixisme — el nostre enemic irreconciliable — ha provocat, no podem tolerar aquests escarafalls que no sabem si atribuir a unes inconscients o a unes emboscades.

Una consigna — l'única propícia en el moment — s'imposa: ¡guanyar la guerra!

Es absolutament necessari el triomf si no volem tornar a la vergonyosa època en la que erem considerades quasi bé com a besties.

La reraguarda — el complement imprescindible del front — està en les nostres mans i no podem enfonçar-la.

Acceptarem tot allò que el moment ens porti sense cap dubte. Serenament.

Sols demanem, i més que demanar-ho ho exigim, que s'ens faciliti el pugniet-nos capacitar, degudament, perquè al ocupar un lloc, poguem fer-ho amb absoluta seguretat de nosaltres mateixes.

Així mateix cal que sigui considerat, ja, d'una manera seriosa, el problema de la substitució gradual i efectiva dels homes per les dones.

Entretant, la dona catalana mira l'esdevenidor amb coratge i es disposa a acceptar la feixuga carga que l'espera, ensems s'encara contra, les covards menyspreables, disposada a no permetre ni dificultat ni crítica en la seva actuació.

Cal intensificar l'ús del català

Hi ha encara un sector en el nostre poble, que inconscient o sabedor de la seva falta dificulta el desenvolupament de la cada dia més pròspera llengua catalana.

Malgrat la seva aparent insignificància, és aquest un problema de importància capital, car ningú desconeix la transcendència que per al triomf del nostre ideal té la divulgació de la nostra personalitat; hom sap que dins d'aquesta, la llengua es una característica important.

Cal, doncs, que el català sigui cultivat en tots els seus aspectes. Escrivim en català perquè el nostre poble logri la personalitat d'un estat de característiques ben difinides; llegim català i sentirem més aprop de nosaltres l'esperit de la nostra terra. Parlem, en fi, català, car éssent el nostre idioma bell i complet no tenim necessitat de recórrer a altres idiomes exòtics.

No volem, però, amb això excluir de casa nostra el cultiu d'idiomes exòtics, tan necessari per als pobles que volen usar-se de cults.

Sols pretenem que sigui implantada com necessària, en tots els aspectes de la nostra vida habitual, car si avui ja està molt generalitzada, veiem encara, amb tristesa, com és refusada en llocs en els quals el seu ús és completament legal, com per exemple en els jutjats.

No per semblarnos, doncs, de poca importància aquest aspecte l'hem d'oblidar, car a més d'ésser aquesta pràctica lògica, ens produirà magnífics resultats.

EDITORIAL

(Vé de la pàgina 1)

La data d'avui serà, per a la història de les J. E. R. E. C., una de les dates més transcendents que haurà viscut l'organització.

En plena guerra, després de l'experiència de setze mesos plens d'operacions sagnants i doloroses sobre la carn viva del poble català, les J. E. R. E. C. s'han d'enfrontar gallardament i amb valentia, amb tots aquells que encara creuen que pot ésser possible, a Catalunya, un règim contrari als sentiments i a la mentalitat dels catalans.

Catalunya, avui més que mai, necessita del nostre esforç.

Delegats de les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català de Barcelona-Ciutat. Amb els ulls fixos en l'esdevenidor de Catalunya, amb el cor i el pensament en l'actuació del President Macià, endavant per la llibertat de Catalunya i per la victòria total.

LES NOSTRES ENQUESTES

El combatent de les J. E. R. E. C. té la paraula...

Amb l'intenció de recollir sempre les vibracions espirituals més autèntiques dels nostres combatents, el setmanari ARA!! d'acord amb el Secretariat General de les J. E. R. E. C., ha formulat una enquesta adreçada als seus militants que lluiten al Front.

Avui, iniciem aquesta enquesta amb el pensament reflectit pel company F. Adell i Ferrer, el qual es troba actualment exercint un càrrec de responsabilitat a l'Exèrcit del Poble.

A Andalusia, a Llevant, a Aragó, al Centre y arreu de la República hi ha sang catalana, màxima expressió de la nostra joventut...

**Les joventuts s'han de valoritzar en allò que signifiquen i volen...
...ens diu Francesc Adell i Ferrer**

Francesc Adell i Ferrer, conegut pels nostres estudiants en les lluites polítiques que durant la Dictadura es produïren en la nostra Universitat. Actiu militant d'Esquerra Republicana de Catalunya des de la seva fundació, fou a les comarques tarraconines on les seves activitats es desenvoluparen més i el portaren a la Presidència del Casal Francesc Pi Margall de Tarragona. Per no defugir del seu lloc en els moments de perill és empresonat arran del moviment del 6 d'octubre mes al ésser alliberat reprèn amb l'entusiasme de sempre el seu lloc en la palestra política i el trobem a tots els plens que celebra el



nostre partit, empen amb l'encert que el caracteritza la campanya del 16 de febrer, és redactor cap de «Llibertat» de Tarragona i una vegada esciaten els fets que vivim, el nostre Govern que necessita un home de temps a aquelles comarques li dona la Secretaria particular de la Comissaria de la Generalitat quan aquesta estava exercida per Lluís Mestre.

Home de fermes conviccions, dels que no es desvien per les oscil·lacions del l'ambient, comença una activa i positiva campanya contra els anomenats incontròlats, des del seu lloc de govern i des de la tribuna periodística amb un conjunt d'articles que publica sota el pseudònim de «Crit» i que han estat recollits en el volum **Deu mesos de Revolució?**, tant conegut en el nostre poble per la impressió que produí.

I quan la nostra democràcia llança el primer crit de potencialitat, després del 19 de juliol sota el nom de columna Macià Companys, ell hi aporta la seva ajuda personal com a delegat polític i avui dia a la Divisió 30 com un exemple pels combatents.

— Què opines sobre la significació de la Joventut catalana en la lluita que sostenim contra la reacció?

D'ençà del 19 de juliol a Catalunya s'ha desenvolupat el veritable procés de les Joventuts. Ningú desconeix els obstacles de caire polític i la incomprensió de certs sectors davant la possible puixança de les nostres Joventuts. La guerra primer i la necessitat de cercar nous valors per a portar-la terme un seguit de realitzacions polítiques després, han posat la Joventut catalana al primer pla del moviment juvenívol mundial.

Indiscutiblement que de cara a la lluita que sostenim en contra de la facció la nostra Joventut a tothora sap complir amb els deures militars i polítics. Mifret sinó els milers i milers d'homes joves avui allunyats de Catalunya per batre el feix. A Andalusia, a Llevant, a Aragó, al Centre, arreu hi ha sang catalana, màxima expressió de la nostra Joventut.

Els catalans que lluitem enllà de la terra estimada, no somnem ni en pactes, ni en armistícis, ni en arranjaments de cap mena. Volem la victòria crua i absoluta.

— Quina és la teva aspiració política-social de cara a Catalunya?

— He viscut d'aprop l'evolució política i econòmica que Catalunya ha experimentat d'ençà del 19 de juliol. I l'exemple crec ha estat prou allisonador, perquè ara hom no s'entesti en voler fer realitats les utopies i les fantasies de tipus social-econòmic.

El plat del dia ha estat la precipitació, la incompetència i la pica-baralla política. Soc nacionalista. I éssent nacionalista quina mínima aspiració puc desitjar que una Catalunya lliure? Ara bé, cal parlar-ne concretament d'aquesta aspiració.

No hem de caure tampoc nosaltres en terreny fantasiós. Els pobles com més lliures són més lligams espirituals i materials creen amb altres nacionalitats. I això precisament ha d'ésser la nostra norma de demà. Separatisme? Catalanisme? Regionalisme? Tot això per nosaltres és buit. No ens diu res perquè sovint pot donar lloc a dubtes i confusions.

Volem una Catalunya que resolgui els seus problemes tenint en compte les racials característiques que dins del clos territorial ens distingeixen i caracteritzen. El problema social a Catalunya, ¿qui ens farà creure que té la mateixa continuïtat de solució que el dit problema a les Castelles? I del problema econòmic? I perquè no dir-ho, inclús del problema polític?

Ací també hi dança un altre tòpic que algú ha esgrimit en contra de la nostra joventut nacionalista: diuen que això no és col·laborar a l'obra internacionalista del proletariat i de les classes encara no redimides. Això és absurd. La mateixa realitat desfà l'argument. On hi ha hagut més llibertat i comprensió social que a Catalunya? El nostre nacionalisme està amarant d'àmplies perspectives polítiques.

No som ni anarquistes ni comunistes. Perquè? Senzillament, perquè encara ningú ens ha demostrat que sota l'imperi d'aquestes teories la humanitat és una bassa d'oli o bé un paradís elegiac.

El sistema democràtic, no obstant les falles que té, supera en molt les possibilitats pràctiques de les teories de classe.

I dins de la democràcia, encara cal aconseguir etapes de transformació i millorament, que lluny de fracassar poden inclús superar els actuals moments de crisi política i econòmica d'Europa i del món.

Resumint, volem una Catalunya lliure dins del clos de les nacionalitats ibèriques. Aspirem a ésser governats per un òrgan de poder, expressió genuïna de les masses majoritàries del nostre poble.

El programa del nostre Partit no te entrebanes, ni per la qüestió política ni per la qüestió econòmico-social. Cal, però, defugir les improvisacions i actuar sempre de cara les possibilitats característiques de Catalunya. Catalunya no és ni Castella ni Rússia. No obstant, estima Castella i adhiu l'esforç gegantí del poble rus.

Aspiro, doncs, a una Catalunya Nació, governada per les majories del nostre poble.

— Quines necessitats culturals i de reivindicació de Joventuts sents?

— Hi ha, indiscutiblement encara, un crescut nombre de joventut que roman isolada dels treballs d'orientació cultural i política. Darrerament, des dels llocs

de Govern, s'ha intensificat la tasca de difusió i apropament de les classes humils a la cultura. Així, però, no soluciona per ara el nostre problema de les joventuts.

Aquestes necessitats culturals existien, ningú pot dubtar-ne. Aquest problema esdevé, però, diferent a ciutat i a comarques. Hem viscut la vida política de comarques i parlem sobre ferm. A comarques el moviment juvenívol tot i gaudir de grans reserves i belles perspectives, està encara adogallat per una sèrie d'obstacles que poc a poc hem de suprimir per mitjà dels òrgans de comandament polític.

La premsa, les biblioteques, les conferències, els cursos d'educació professional, tota aquesta relació espiritual entre el món intel·lectual i la joventut no ha existit ni existeix encara amb vida pròpia a comarques.

La joventut de comarques no ha entrat encara de ple en les seves propies activitats. Darrerament, tots els partits polítics han intentat a comarques endegar el moviment juvenívol, però l'interès i l'egoisme partidista no ha aconseguit realitzar una tasca positiva.

El nostre jove camperol — avui roman als fronts de combat — resta isolat de la cultura i perquè no dir-ho, de la política. Cal un gran esforç per a reincorporar aquesta joventut de comarques al moviment de reivindicacions juvenívoles forja indiscutible dels nous valors del demà.

El problema a ciutat no te tantes dificultats i, per aquesta raó, no volem parlar-ne.

Reivindicacions de la joventut? Molt s'ha parlat d'aquesta qüestió darrerament. Uns han dit si les Joventut han de prendre la direcció política. Altres, que cal gent nova arreu dels departaments i llocs oficials de govern. I encara altres han arribat més lluny tot afirmant que les Joventuts han de dirigir els partits polítics respectius.

AJUT CATALA

necessita la teva col·laboració. Ja ets associat?

...i és una « experiència »

Els japonesos han invadit la Xina. Els canons bramen. Les metralladores xerra-mequen. Les víctimes sumen milers.

Però no és la guerra. Totes les cancelleries estan d'acord sobre aquest punt.

Un comunicat oficial anuncia que les discussions diplomàtiques continuen.

També continuen les batalles.

Els aventatges d'aquest sistema estriva en el fet de que quan no s'ha declarat la guerra més obligatori esperar tractats de pau per acabar-la. Pot ésser la pau arribarà repentinament com arribà la guerra.

Mr. Cordell Hull, el secretari d'Estat nordamericà, ha lliurat una nota a les potències, demanant-los hi que expressin els seus punts de vista sobre els principis per al sosteniment de la pau.

Ens informen que feliçment tots contestaren favorablement.

Fins el Japó mostra la seva conformitat.

Mr. Hull, llavors, afirmà que la conformitat de la majoria de les potències sobre certs principis fundamentals, donen a aquests principis un nou vigor i força nova. Una força i un vigor que Xina i l'Espanya Republicana estan en bones condicions d'apreciar. Mr. Hull està satisfet. També ho estem nosaltres. mon està satisfet.

Ja no es fa la guerra. Sols es realitzen « experiments ».

Ens informem seriament que la guerra espanyola ja ha donat resultats satisfactoris, doncs demostren que existeixen errors de tàctica en el maneig dels tancs. Indubtablement, la guerra xina també tindrà els seus resultats didàctics.

I quan tots haguem après i digerit aquestes ensenyances, llavors podrem tornar a començar.

Però allò, naturalment, tampoc serà la guerra.

Serà, sencillament, la fi del món.

ACTUACIÓ DE CARA A LA GUERRA

Interessant intervenció d'Ignasi Canadell del Secretariat de les J. E. R. E. C. al Ple de la Federació del Partit

Han causat bona impressió en els cercles esquerrans i nacionalistes, l'intervenció i les proposicions presentades pel nostre estimat company Ignasi Canadell, Secretari de la Comissió d'Informació i Ajut a la guerra i membre del Secretariat general de les J. E. R. E. C., en la sessió del Ple de la Federació de Barcelona d'Esquerra Republicana de Catalunya, celebrada el propassat dia 19 del corrent mes.

Per la seva importància en els moments actuals, cal fer esment de les característiques que adquireix el problema dels nostres combatents catalans, que integren l'Exèrcit Popular de la República, en el qual i per mitjà d'ells, Catalunya aporta a la guerra el seu suport i la seva contribució a la victòria propera sobre el feixisme invasor.

Ignasi Canadell, home jove, parlà amb l'energia i la convicció de sincer militant, de les Joventuts i reclamà amb paraules justes una actuació per part del Partit, més directa a les necessitats vitals dels soldats de Catalunya.

A continuació reproduïm les interessats proposicions, encaminades a reclamar per E. R. C. la posició en els llocs de responsabilitat de l'Exèrcit que com a partit majoritari català per dret propi li pertocuen.

PROPOSICIONS

a) Garantia dels drets i la llibertat del pensament dels combatents catalans a l'Exèrcit Popular.

b) Prosseguir amb tota rapidesa i intensitat les activitats que tendeixen al fet que els catalans mobilitzats i els seus familiars sentin continuament l'afecte de Catalunya i del Partit.

c) Evitar les gosadies dels que s'oblidm que l'Exèrcit Popular és de tot poble antifeixista i que la seva finalitat única és guanyar la guerra.

d) Que E. R. de C. faci prevaler en estricta justícia, d'acord amb els seus principis nacionalistes, republicans i democràtics i per l'aportació formidable i abnegada a la causa antifeixista, els drets i el tracte adients al seu prestigi i a la seva història.

e) Supeditar a tota altra cosa, sense claudicacions ni sacrificis que no tenen correspondència, l'esforç i l'activitat del Partit per vèncer ràpidament el feixisme internacional que ens fa la guerra.

El discurs d'Ignasi Canadell fou aplaudit per tots els assistents.

INQUISICIÓ MODERNA



Vegeu un dels mitjans que empra el Japó per assassinar xinesos

ORIENTACIÓ NACIONAL

PARADES D'ENCANT

Per Ernest Espeitx



Enguany, a més de la fira de guines d'infant, em tingut Encant polític.

Considerariem sarcàstic acullir-se a unes inadmissibles raons d'ordre patriòtic.

De patriotisme sols n'hi ha un: aquell que quan la Pàtria està en perill planteja un sol dilema.

Resistir fins a vèncer o morir.

Hom no ha participat d'aquesta opinió. Hi s'ha considerat imprescindible el trasllat a una Barcelona avui més que mai alegre i confiada.

Però no per què precisament els ciutadans nacionals de Catalunya gaudissin d'aquests dos sentiments.

No és, però, la primera vegada en el curs de la nostra Història que paguem col·lectivament les deficiències morals que informen l'espiritualitat d'unes minories inadaptades.

Hem anat a l'Encant: rostres visiblement riallers, optimisme desenfrenat traduït en llargs documents de salutació a un poble que, pel que llegim, sempre ha estat estimat i comprès.

Veïem cares groixudes conegudíssimes amb retols a l'esquena de dirigents queridíssims de toda la juventud española i involuntàriament pensem amb el color de rosa que proporcionen les possibilitats.

També hi ha « Alianzas » que sols tenen de les mateixes el nom, però que tantost arribats clamen per una estandardització que ens assimili, que ens despersonalitzi, que ens confongui amb ells, sobre tot això, que ens confongui amb ells.

I recordem que en altres noms i colors, són ja molts els vinguts d'allà amb el mateix propòsit, amb les mateixes intencions, amb idèntiques finalitats.

Que fracasaren, però, per què toparen amb un poble incapaç de situar-se amb la mateixa situació de desventatge que automàticament s'havien ja col·locat ells.

Amb un poble prou humà per intentar assimilar, despersonalitzar o confondre altre.

Amb un poble que s'estimava massa a si mateix per voler fer cap mal a d'altres.

Amb un poble que quan s'ha trobat en perill no l'ha defugit mai, per què ha comprès que era qüestió de resistir fins a vèncer o morir.

Per això ha triomfat sempre, per què ha lluitat al terreny únic on era possible assolir el triomf.

Que compregué sempre que a tres cents quilòmetres dels fronts de lluita sols era possible teoritzar les proporcions d'una derrota.

I que per això sempre ha pogut viure a casa seva.

Sense tenir de montar Encants polítics — mai patriòtics — a fora de casa.

Demà, Ple de la Federació de Barcelona-Ciutat

Seguint el pla de treball exposat per l'actual Secretari general de la mateixa i després d'haver-se posat a la pràctica als Casals i als Districtes, pertoca ara a la Federació de Barcelona-Ciutat l'elegir-se els quatre Secretaris d'Organització, Propaganda i Premsa, de Relacions Sindicals, de Cultura i Educació Física i l'Administratiu que junt amb el seu Secretari general, ha de regir-la.

No cal dir com desitgem un màxim d'incert amb els noms que hagin d'ocupar dits càrrecs.

La delicadesa del moment polític, la preponderància que com estament juvenil orgànic genuïnament representatiu del sentir democrata català ens fa ocupar amb l'alt sentit de responsabilitat que ho em vingut fent fins ara, la necessitat de plantejar a fons els problemes que origina una preconcebuda immigració de tipus polític, el fet de no poder passar ja més temps sense fer arribar no ja a Catalunya sencera si no a tot el món la nostra veu solidària amb la Democràcia mundial i enemiga de tot exotisme revolucionari, l'enfortir ràpidament els nostres quadres per que al seu retorn del front la nostra joventut pugui alhora que reincorporar-se a les seves files, dictaminar i jutjar, fan entre encara moltes altres coses, precis un encert amb els noms, una objectivitat al elegir-los i un just cenyiment a la realitat per què electors i elegits copsin i facin seus uns desitjos existents, una realitat imperiosa.

La possibilitat, impossible avui per avui un Ple Nacional, de que la Federació de Barcelona-Ciutat fos cridada malgrat sols i únicament en l'aspecte consultiu, a ampliar les seves funcions, ens diu encara més la transcendència del Ple de demà.

COMENTARI

La reorganització interna del nostre Partit

II

En el nostre comentari anterior, sobre la reorganització interna d'Esquerra Republicana de Catalunya, plantejàvem a títol d'iniciament el problema que en aquests moments viu el nostre partit i les seves necessitats en la seva actuació.

Avui, com veuran els nostres lectors, insistim sobre el mateix tema, i per tant, sobre la flexibilitat i la política d'adaptació en que davant de la seva reorganització interna s'ha de moure el nostre partit i que en definitiva aquestes han d'ésser els ressorts que ha de mobilitzar el suport principal de l'acció eficient d'E. R. C.

Creiem sincerament, i sense que ens puguin confondre com a vulgars illusos que el nostre partit té unes magnífiques perspectives a desenvolupar: l'espontaneïtat de les masses si més no, així ens ho confirmen a diari.

Hom ja sap perfectament on han anat a parar aquelles primeres i nequitoses eufòries en que va viure el nostre poble en el després immediat de la criminal militarada; aquells assaigs impremeditats i impulsats per una desesperada i inconscient precipitació que ens ha menat a un abisme.

J. E. R. E. C. FEDERACIÓ DE BARCELONA

PLE ORDINARI

a les deu del matí, al local de la Federació de Barcelona del Partit RAMBLA DE CATALUNYA, 26

ORDRE DEL DIA

- Lectura de credencials
- Memòria
- Reglamentació de la Federació
- Elecció del Comitè Executiu
- Orientació Política Nacional
- Orientació Econòmica Social
- Assumptes Generals

Per tant esperem que tots els Centres enviaran en aquest Ple un delegat i sots delegat, amb la corresponent credencial

DE CARA AL PLE

(Ve de la pàg. I)

el valor que s'adscriu a la terra pel creixement i progrés de la col·lectivitat. Faria així mateix impossible als especuladors i monopolistes retenir oportunitats naturals — com la terra amb valor — inexplorades o semi-explorades, i obriria al treball els il·limitats camps d'ocupació que la terra ofereix al l'home.

En matèria de monopolis propugnem

per l'apropiació per l'Estat o per les Corporacions Públiques corresponents, segons els casos, de tots aquells que, per la seva naturalesa siguin inevitables, per administrar-los directament o per delegació en administració privada, segons les diverses circumstàncies convenients a l'interès comú.

En les qüestions agràries considerem necessària la supressió de les col·lectivitzacions forçoses al camp i la creació de Cooperatives de producció i distribució. I en política comercial ens manifestem

partidaris de la supressió de les regulacions, intervencions i trabes de l'Estat en les funcions econòmiques i l'aplicació d'un científic sistema que, progressivament, ens conduïxi a l'absolut lliure-canvi. Malgrat tot, com que reconeixem

JOVENTUT !!!

Es AJUT CATALA qui us crida. Ajudeu la nostra obra. Trameteu donatius.

Rambra de Catalunya, n.º 26

Avui, però... vivim l'etapa reconstructiva; vivim una nova fase de redreçament col·lectiu; les passions s'han esvaït; la neurosi s'ha superat... El problema del nostre partit, però, subsisteix...

**

Quin dubte hi ha que d'ençà del 19 de juliol del 36 hi hagut en les fileres del nostre partit claudicacions ensenyprides en aquells moments per l'estat de feblesa que s'entronitzà en certs esperits.

Quin dubte hi ha però que aquests homes estaven mancats d'una fe. De bona fe en el seu propi destí; en el de la seva pàtria. Ah! aquest és un tema de dolorosa actualitat!...

Quin dubte hi ha però també que des de molt abans del 19 de juliol el nostre partit estava ja mancat d'aquella solidesa orgànica que ja forts els esperits.

Heus aqí, doncs, que E. R. C. com instrument polític ha estat i està mancat d'una força orgànica que en aquests moments cal que s'esdevingui apte a la realitat del nostre poble.

Ja sabem que és en extrem una cosa odiosa el fet de parlar del mal que pateix un mateix. Els joves, però, per la seva naturalesa atrevida no ens podem guardar d'aquest vici i parlem a voltes tot tirant al dret.

Com hem deixat consignat, en altres avinenteses, en aquestes mateixes columnes, la J. E. R. E. C. sense voler pretendre ni molt menys la iniciativa de la direcció d'un moviment redreçador del nostre partit, vol i exigeix d'E. R. C. una concreció més enèrgica i decisiva davant les tasques gegantines i de responsabilitat que té plantejades entorn de la seva actuació.

Les nostres joventuts concretament volen parlar clar i assistir alhora en aquestes corrents renovadores que han d'ésser viva expressió del retrobament nacional i social de la mateixa col·lectivitat catalana tota.

V.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

que l'aplicació del lliure-canvi presuposa una sòlida situació econòmica interior, proposem que, fins que les circumstàncies ho aconsellin, s'adopti, amb els tractats comercials amb les demés nacions, la política nomenada de « reciprocitat ».

En resum; precísem, en sentit radical, l'orientació a seguir en la qüestió econòmico-social. Molt guanyaran la J. E. R. E. C. i en ella la concepció nacionalista, si en aquest Ple de la Federació de Barcelona-Ciutat afirmem un ideari més clar, democràtic i d'autèntica transformació liberal.

ARA!!

Any II 4.ª època N.º 13

Redacció i Administració: Rambla de Catalunya, 24 Telèfon 22967 Barcelona, 22 de gener del 1938 Preu: 0'20 ptes.

Impremta Elzeviriana, E. C. Carrer Torres Amat, 9-Barcelona